

РЕШЕНИЕ

№ 251

гр. С., 07.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети март през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ирина Р. Славчева

Членове: Ивайло П. Георгиев
Лилия М. Руневска

при участието на секретаря Теодора Р. Вутева
като разгледа докладваното от Ирина Р. Славчева Въззивно гражданско дело
№ 20231800500072 по описа за 2023 година

Производството пред РС-Костинброд е било образувано въз основа на молба от Б. Б. К. лично и като законен представител на малолетните деца К. К. и Р. К. против К. Л. И., Л. Ц. И. и М. С. И., всички от гр. Е.П., с правно основание чл. 4, ал. 1 от Закона за защита срещу домашното насилие. В молбата са изложени твърдения, че молителят Б. К. и ответницата К. И. са родители на малолетните молители К. и Р., като между родителите са налице множество висящи дела, тъй като майката се опитва да препятства контактите на децата с техния баща, отношенията са силно влошени, а с течение на времето в тях вземат участие и близките и роднините в семейството. С решение от 19.10.2018 год. по гр.д. № 758/2018 год. по описа на РС-Е.П. бракът между страните бил прекратен чрез развод по взаимно съгласие, като упражняването на родителските права било предоставено на майката, а на бащата бил определен режим на лични отношения, според който същият има право да ги вижда и взема всяка седмица от дома на майката в 18.30 ч. във вторник до 08.00 ч. в сряда; всеки четвъртък от 17.00 ч. до 19.00 ч. същия ден, както и всяка събота от 09.30 ч. в събота до 09.30 ч. в неделя, като е определен и режима по време на коледната и великденската ваканции, лятото и по време на официалните празници. На 03.06.2020 год. Р. К. претърпяла инцидент, падайки от прозорец на втория етаж от сградата, в която майката работи. След като на 09.06.2020 год. детето било изписано от „Пирогов“ ответницата К. И. спряла да отговаря на обажданията на бащата и отказвала да предаде детето съгласно установения режим на лични отношения в съдебното решение – всеки вторник, четвъртък и събота. Твърди се, че майката осуетила опитите на молителя за контакт на следните дати:

11.06.2020 год., 13.06.2020 год., 16.06.2020 год., 18.06.2020 год., 20.06.2020 год., 23.06.2020 год., 25.06.2020 год., 27.06.2020 год., 02.07.2020 год., 07.07.2020 год., 09.07.2020 год., 11.07.2020 год., 16.07.2020 год., 18.07.2020 год., 21.07.2020 год., 23.07.2020 год., 25.07.2020 год. и 28.07.2020 год., като на тези 18 дати молителят отивал в дома на майката, позвънявал на телефонния ѝ номер, изчакал 10-20 мин., но никой не излизал, за да предаде децата. Звънецът на вратата бил премахнат от около година. Майката не се появявала. Бащата не бил допуснат през целия този период от време да види пострадалото след инцидента дете Р.. Според изготвения социален доклад изх. № ПР/Д-СО-ЕП/23-001/22.07.2020 год. на ДСП-Е.П. това поведение на майката обуславя започването на процедура по ограничаване на родителските права на К. И.. Освен това майката осуетила общо 6 опита за вземане на детето Р. за 20-дневния период през лятото, като през периода 20.07.2020 год. – 29.07.2020 год. бащата многократно отивал с държавен съдебен изпълнител, полицаи от РУ-Е.П., социални работници и представители на Община Е.П. за предаване на детето. На 09.07.2020 год. майката не се отзовала и на уговорката за съвместна среща с децата в сградата на ДСП – Е.П..

С разпореждане на ДСИ към РС-Е.П. М.Т. по изп. дело № 55/2019 год. било постановено, че на датата 30.07.2020 год. фактическото предаване на децата следва да се осъществи с начален час 09.30 ч. На посочената дата молителят отишъл да вземе детето Р. от дома на майката по-рано, но видял, че към 08.35 ч. майката излязла от къщата заедно с детето и неговата баба с цел да възпрепятства срещата с бащата. Когато видяла молителя, К. започнала да дърпа детето, да крещи и създала суматоха, в която се намесили родителите на ответницата, придружителят на молителя А.Ц. и съседите. На следващия ден майката публикувала в профила си във „Фейсбук“ видеоклип от срещата на 30.07.2020 год., придружен с текст, съдържащ лъжливи обвинения, че по отношение на нея и децата се упражнява домашно насилие. Молителят счита, че не ответницата К. И., а именно той и децата са били обект на насилие на посочената дата, като Б. К. получил наранявания в резултат на нападението от страна на тримата ответници в областта на врата вследствие неколкократно стискане и душене от страна на Л. И., множество драскотини от нокти по гърба, получени от М. и К. И.и, както и ухапване по лявата ръка, направено от К., като всички наранявания са описани в издаденото медицинско удостоверение. При душенето молителят паднал на земята и едва успял да каже на придружителя си А.Ц. да вземе детето Р. и да отиде в полицията. При това тримата нападатели намалили натиска и молителят успял да се издърпа от тях. Веднага се опитал да потегли с автомобила си, но К. и Л. го нападнали повторно с опити за душене, обиди и заплахи. През цялото време ответницата крещяла за помощ с лъжливите твърдения, че бившият ѝ съпруг Б. е този, който я бие. Тъй като К. му попречила да вземе автомобила си, молителят отишъл пеша заедно с детето Р. и със свидетеля до полицейското управление, за да подаде оплакване. Там в присъствието на множество свидетели бил подписан протокол за принудително предаване на детето за 20-дневния летен режим на бащата.

Според молителя са извършени следните актове на домашно насилие: по отношение

на детето Р. е извършен акт на физическо и психическо насилие от страна на нейната майка на 30.07.2020 год., състоящ се в дърпане и блъскане на детето, когато бащата се опитал да го вземе, съгласно постановения режим на лични контакти, като с това поведение, придружено с истерични крясъци, на посочената дата К. И. оказала и емоционално насилие над детето Р.. По отношение на децата е извършен акт на психическо насилие, тъй като майката К. И. не изпълнявала режима на лични контакти, поради което децата са лишени от контакт и общуване помежду си от м. юни до 30.07.2020 год. По отношение на бащата Б. К. е осъществена форма на физически, психически и емоционален тормоз, като на 30.07.2020 год. при опита му да вземе дъщеря си Р. станал жертва на физическа саморазправа от страна на тримата ответници, както и на обиди от тяхна страна. Моли съда за задължи ответницата К. И. да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо молителите, да не ги приближава на разстояние по-малко от 50 метра, както и да посещава специализирани програми за повишаване на родителския капацитет. Тъй като в интерес на децата е да бъдат близо до двамата родители, моли мярката по чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН да бъде за кратък период от време, по преценка на съда, през който майката да може да се вижда с двете деца в контролирана среда няколко пъти в седмицата. Моли също така останалите ответници – Л. И. и М. И., да бъдат задължени да се въздържат от домашно насилие спрямо молителя Б. К., както и да бъдат задължени да не го приближават на разстояние по-малко от 50 метра.

Ответниците оспорват молбата като неоснователна. Поддържат, че изложените в нея твърдения не отговарят на действителното фактическо положение.

В представената по делото декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН е посочено, че ответниците са извършили спрямо молителя и децата актове на домашно насилие в посочения по-горе период, като се излагат подробно и обстоятелствата, посочени в исковата молба.

Представено е съдебно-медицинско удостоверение № 530/2020 год. на съдебен лекар от Клиника по съдебна медицина и деонтология при УМБАЛ „Александровска“ ЕАД от 31.07.2020 год., според което след преглед на лицето Б. К., по предварителни негови сведения същият бил нападат предишния ден около 8.30 ч. от бившата си съпруга и бившите тъст и тъща. При прегледа са установени множество кръвонасядания и охлузвания в областта на шията, гърба и поясната област; комплекс от две дъговидни кръвонасядания, всяко съставено от ограничени по-малки компоненти с характерна конфигурация, наподобяваща тази на човешка захапка в областта на лявата мишница. Тези травматични увреждания са получени в резултат от действието на твърди тъпи предмети, каквато характеристика имат свободните ръбове на човешките нокти и зъби и могат да се получат по време и начин, както съобщава прегледаният.

В заявление от 17.07.2020 год. до ДСИ при РС-Е.П. по повод получени 8 броя покани за доброволно предаване на дете К. И. е посочила, че всички покани визират различна начална дата, на която същата следва да предаде децата на бащата за „осъществяване на режим на лични отношения за период от 20 дни през лятото“, поради което е налице неяснота кога ще бъде този период, за да бъде съобразен и с платения годишен отпуск на

майката. Посочила е също така, че Б. К. в продължение на повече от един месец задържа детето К. при себе си, като отказва да изпълни съдебното решение и да ѝ го върне. Изразила е готовност да предостави детето Р. след уточняване на периода, през който същото ще пребивава при бащата през лятото. Сочи също така, че след инцидента с детето Р. през месец юни бащата не е идвал в дома им, за да го види и вземе съгласно утвърдения режим на лични контакти.

С разпореждане от 17.07.2020 год. по изп. дело № 55/2019 год. ДСИ е разпоредил на ответницата К. И. да предаде децата на молителя на 20.07.2020 год. за период до 09.08.2020 год. /за период от 20 дни през лятото/, като при неизпълнение на посочената дата – 20.07.2020 год., такова ще бъде предприето на всяка една от следващите дати до реалното предаване на децата. Липсват данни кога е връчено разпореждането на ответницата. Представени са протоколи на ДСИ от 20.07.2020 год., 21.07.2020 год., 22.07.2020 год., 23.07.2020 год., 28.07.2020 год., 29.07.2020 год., в които е удостоверено, че на посочените дати детето Р. не е предадено на бащата поради отсъствие на майката от адреса. Същата обяснила по телефона, че не е уведомена за разпореждането на ДСИ и че провежда рехабилитация на детето в гр. С..

Видно от протокол от 30.07.2020 год. по изп. дело № 55/2019 год. на ДСИ при ЕлПРС, на същата дата в 11 ч. в сградата на РУ-Е.П. в присъствие на служители на ДСП-Е.П. и родителите, било извършено принудително предаване на детето Р. за период от 20 дни на бащата със задължение същият да върне двете деца на майката на 19.08.2020 год. в дома им в гр. Е.П..

Съгласно съдебно-медицинско удостоверение от 30.07.2020 год. на специалист съдебна медицина в Катедра по съдебна медицина и деонтология при МУ-С., след извършен преглед на К. Л. И., която по предварителни сведения, съобщени от последната, била стискана, блъскана и са ѝ били извивани ръцете същия ден около 8.30 ч. сутринта, са констатирани кръвонасядания на двете ръце, резултат от действието на твърди тъпи предмети и могат да се получат по време и начин, както съобщава пострадалата.

Представено е и съдебно-медицинско удостоверение от специалист съдебна медицина в Катедра по съдебна медицина и деонтология при МУ-С. от 30.07.2020 год. за извършен личен преглед на лицето Л. Ц. И. с оплаквания, че на същата дата сутринта бил ударен в областта на главата и изритан по десния крак от бившия съпруг на дъщеря му. При прегледа е констатиран оток, кръвонасядане и охлузване на главата, частично отлепване на нокътя на 1-ви пръст на десния крак, кръвонасядане по гърба на ходилото на десния крак, в резултат от действието на твърди тъпи предмети и могат да се получат по време и начин, както съобщава прегледаният.

Според показанията на св. Ц. - съпруг на сестрата на молителя, на 30.07.2020 год. същият отишъл с молителя Б. К. пред къщата на К. в гр. Е.П. около 8,30 ч., за да изчака и да вземе детето си Р. за осъществяване на личните контакти съгласно постановеното съдебно решение. Малко след това майката излязла заедно с детето /тогава 3-годишно/. Детето видяло баща си и се зарадвало, но майката се втурнала към него, дръпнала го и започнала да

крещи. Бащата също започнал да дърпа детето. Последното се притеснило. В този момент излязла бабата на детето, която също се нахвърлила върху Б. и започнала да го удря по главата с ръце. В този момент от колата излязъл свидетелят и също се намесил в кавгата с цел да я прекрати, като отишъл и хванал ръцете на майката на К. /М. И./. През това време Б. и К. продължавали да дърпат детето. Бащата се опитвал да го вземе насила, а майката не го пускала. М. се дърпала и с ноктите си порязала няколко пъти свидетеля по ръцете. В това време от къщата излязъл и бащата на К. – ответника Л. И., който тръгнал към Б. и започнал да го души. Б. паднал на земята и извикал на свидетеля да вземе детето. Двамата тръгнали в посока към полицията. Б. влязъл в автомобила си, но през отворения прозорец К. се пресягала, за да дере Б. и го псувала. По-късно в полицейското управление детето било предадено на бащата. Свидетелят знае, че около 2 месеца по-рано детето Р. било претърпяло инцидент. След този инцидент по-голямото дете К. останало да пребивава по-дълго в дома на Б..

С определение на СОС от 20.09.2021 год. е отменено постановление на СОП от 17.08.2021 год. за прекратяване на наказателното производство по досъдебно производство № 183/2020 год. по описа на ОСлО при СОП, водено за извършено престъпление по чл. 142, ал. 2 т. 3 вр. ал. 1 от НК – за отвличане на ненавършило пълнолетие лице, срещу Б. К. за това, че на 30.07.2020 год. отвлякъл детето Р. К.. С определение № 1276/09.12.2021 год. на САС е отменено определението на СОС и вместо това е потвърдено прекратяването на наказателното производство. Видно от мотивите на съдебния акт, на посочената дата детето било притиснато между двамата родители и започнало да плаче и докато всеки от участниците в инцидента викал и се карал, то плачело уплашено, след което Б. К. успял да вземе детето от ръцете на майката и го подал на свидетеля Ц., като му казал да отива заедно с него в полицията. След като било взето и отведено от свидетеля, детето започнало да вика „Мамо, мамо“. Според съдебния акт от субективна страна Б. К. е действал със съзнанието, че действа правомерно, за да бъде осъществено насроченото за деня изпълнително действие „изпълнение на задължение за предаване на дете“ и не е имал умисъл да накърни правата на детето. Същият не е имал намерение да лиши противозаконно детето от свобода, като е обявил желанието си същото да бъде отведено в полицията, за да се разреши спорът по надлежния ред.

Съдът е приобщиц към доказателствения материал по делото видеозапис от деня на инцидента – 30.07.2020 год., като е приел и заключение на съдебно-техническа експертиза на в.л. Й., което потвърждава изнесеното в показанията на св. Ц..

С решение № 340/19.12.2022 год. по гр.д. № 672/2020 г. по описа на РС-Костинброд съдът е отхвърлил молбата, като е отказал да издаде заповед за защита.

Решението е обжалвано от молителите като неправилно, с искане за отмяната му и за уважаване на молбата за съдебна защита. Считат, че по делото са ангажирани достатъчно доказателства, които подкрепят изложеното в декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН.

Въззиваемите оспорват жалбата.

При така установените обстоятелства съдът прие следното от правна страна:

Молбата по чл. 4 ЗЗДН по отношение на твърдяните актове на домашно насилие на 30.07.2020 год. е допустима - подадена е в едномесечния срок по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН и срещу лица от кръга на очертаните в чл. 3 от закона.

Разгледана по същество, молбата се явява неоснователна, по следните съображения:

За квалифицирането на даден акт на насилие като такъв на домашно насилие, разпоредбата на чл. 2 от ЗЗДН изисква той да се изразява под формата на физическо, психическо или сексуално насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личната свобода и на личния живот, извършено спрямо лица, които се намират или са били в семейна или родствена връзка, във фактическо съжителство или които обитават едно жилище.

По делото не се установи на посочената дата – 30.07.2020 год. майката на децата – К. Л. да е извършила домашно насилие по отношение на молителите. По делото не се установи на тази дата същата да е била задължена по силата на съдебното решение по гр.д. № 758/2018 год. по описа на РС-Е.П. да предаде децата на бащата за осъществяване на лични отношения. Не се доказва и същата да е била надлежно уведомена за разпореждането от 17.07.2020 год. по изп. дело № 55/2019 год. ДСИ, с което ѝ е наредено да предаде децата на молителя с оглед осъществяване на лични отношения за „период от 20 дни през лятото“. В съдебното решение не е указано при какви условия и как ще се определя периода на пребиваване на децата при бащата през лятото /напр. до коя дата всяка година майката следва да уведоми бащата кога ще ползва отпуска си заедно с децата, респ. през кой календарен период същите може да пребивават при бащата в продължение на посочения срок от 20 дни, а ако майката не направи това – докога бащата от своя страна ще има право да определи дните, през които ще вземе децата/. С оглед това не може да се приеме, че на посочената дата майката е имала задължение да предаде детето Р. на бащата за посочения период от 20 дни. Установи се освен това от приетите по делото протоколи на ДСИ, че през периода 20.07.2020 год. – 29.07.2020 год. детето Р. не е осъществявало лични отношения с бащата поради това, че е водено от майката за провеждане на рехабилитация в гр. С. във връзка с претърпени тежък инцидент през месец юни, което е наложило прием и лечение в болница „Пирогов“. Установи се, че на 30.07.2020 год. майката се е опитала да задържи детето при себе си, като го е дръпнала, за да не тръгва с баща си, защото този ден е следвало да отиде на рехабилитация. Вина за травмирането на детето в случая имат и двамата родители, тъй като след острата реакция на майката молителят Б. К. от своя страна се опитал да задържи детето при себе си, като според показанията на свидетеля и мотивите на определение № 1276/09.12.2021 год. на САС на посочената дата детето било „притиснато“ между двамата родители и започнало да плаче и докато „всеки от участниците в инцидента викал и се карал“, то плачело уплашено, след което Б. К. успял да вземе детето от ръцете на майката и го подал на свидетеля Ц., като му казал да отива заедно с него в полицията. Следователно участници в осъщественото домашно насилие спрямо детето са и двамата родители, като преимуществено вина за това има молителят К., който насилствено е отвел детето в полицията. Независимо, че деянието не е съставомерно /наказателното

производство срещу него е прекратено с цитираното определение/, то същото е неприемливо, независимо от подбудите, които са го ръководили. По делото не се установи другото дете – К., да е било свидетел на инцидента, поради което не може да се приеме, че срещу нея е осъществено каквото и да било домашно насилие на посочената дата. Съдът намира за неоснователна и молбата за защита срещу ответниците Л. И. и М. И.. Действително, от показанията на свидетеля се установи, че бабата на детето се нахвърлила срещу молителя, но тази реакция била провокирана от дърпането на детето и опитите на бащата да го вземе със себе си, както и от намесата на свидетеля, който държал и не пускал ръцете на майката К.. Намесата от страна на ответника Л. И. – баща на К. също била провокирана от актовете на насилие, осъществени по отношение на детето и неговата майка, с цел да ги защитят. От приетите съдебно-медицински удостоверения безспорно се установи, че получените на 30.07.2020 год. от ответниците травми - кръвонасядания, охлузвания и др. са получени именно при взаимната разпра в резултат на стискане, блъскане, извиване на ръцете и др. подобни посегателства, поради което следва да се приеме, че и двете страни в конфликта са упражнили домашно насилие, респ. са били обект на такова насилие. В трайната практика на съдилищата се приема, че "насилие" е такова поведение, което представлява антихуманен акт, проявяващ се с висока интензивност и засягане на физическия и психическия интегритет на човешката личност. Това е травматично събитие, което намира и конкретно обективно отражение върху психиката на пострадалото лице – психическо или физическо страдание, като в случая такива травми са установени както за молителите - Б. К. и детето Р., така и за ответниците по молбата. От многобройните писмени доказателства се установява, че между страните действително са налице влошени семейни отношения, свързани със взаимни нападки и обиди, породени от установилата се от години между бившите членове на едно семейство нетърпимост един спрямо друг. Битовото неразбирателство и влошени отношения, съпроводени нерядко с физически посегателства, безспорно са в противоречие с добрите нрави, но не биха могли да се квалифицират като домашно насилие, насочено единствено от ответниците срещу молителите. От събраните доказателства не се установява едностранно агресивно поведение на ответниците спрямо Б. К.. Взаимното негативно отношение на страните е видно от всички събрани по делото гласни и писмени доказателства, което изключва възможността само поведението на ответниците да се третира като домашно насилие, изключвайки поведението на самия молител.

В конкретният случай в хода на съдебното дирене са събрани както писмени, така и гласни доказателства, които изключват приложението на чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН.

По изложените съображения съдът намира за изцяло неоснователна молбата за налагане на мерки по чл. 5 от ЗЗДН.

Молбата е недопустима и не следва да се разглежда в частта относно твърдения акт на психическо насилие срещу децата, изразяващ се в неизпълнение от страна на майката К. И. на режима на лични контакти на децата с бащата от м. юни до 30.07.2020 год., тъй като този период предхожда преклузивния едномесечен срок по чл. 10, ал. 1 от ЗЗДН.

Тъй като изводите на настоящата инстанция съвпадат с тези на районния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора въззивникът Б. К. следва да бъде осъден да заплати на ответницата К. И. сумата 800 лева, а на ответниците Л. И. и М. И. – по 400 лева, представляващи направените разноски във въззивното производство.

Воден от горното, Софийският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 340/19.12.2022 год. по гр.д. № 672/2020 г. по описа на РС-Костинброд.

ОСЪЖДА Б. Б. К. ЕГН ***** да заплати на К. Л. И. ЕГН ***** от гр. Е.П. сумата 800 лева, представляваща направени разноски във въззивното производство.

ОСЪЖДА Б. Б. К. ЕГН ***** да заплати на Л. Ц. И. ЕГН ***** от гр. Е.П. сумата 400 лева, представляваща направени разноски във въззивното производство.

ОСЪЖДА Б. Б. К. ЕГН ***** да заплати на М. С. И. ЕГН ***** от гр. Е.П. сумата 400 лева, представляваща направени разноски във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____